kuda ta tänini meie sõna on kuulnud, igapidi meie käsku täitnud ja meid ellast armastanud: saab ta tulewal ajal sulle tegema ja olema, kui abielusse astute.“

Kui Juhan ligi kesköödl külast koju poole sõitis, oli maailm otsekui teisiti moondatud, sest nõnda ei olnud tähed taewast weel ial tema silma säranud, kui täna õhta. Neil näitas kõigil uus hing sisse tulnud olema, kui tahaksid temale ütelda: meie paistame rõõmu pärast sinu kosja teele, kus õnnelikult oled käinud. Koju tulles pani ta hobuse paigale ja puges siis waikselt magama, et wanemaid unest ei ärataks, aga temal enesel ei saanud sel ööl unekattet silma peale. Elawal luulemise wäel seisiwad tulewad elupääwad tema silmade ees, kuda Liisu iga pääw tema soowimisi silmist püüdis lugeda ja neid täita, enne kui keele peale tõusiwad. Ja kuda tema omalt poolt Liisut tahtis armastada, nõnda et kõiges wallas teist tema sarnast ei saaks olema, kes nii õrnast oma noorikuga oskaks ümberkäia. — Peaaegu niisamasuguséd mõtted oliwad wiimsel wana ja esimesel uue aasta ööl ka Liisul und silmist ajamas. Õnnelikud noored inimesed, kelle silmade ees tulewad elupääwad lilledega kattetud luhade näul õitsewad, kust wilud tuuled ei ole ülekäinud. Aeg saab kaa teie piltide ilu ükskord kahwatama ja õnneks teile, kui nende mälestus teil südant jõuab soendada, sest et „elu lehe kuu aga ükskord õitseb ja ei mitte enam,“ kuda üks Saksa laulik kirjutanud.

Siin peame sel puhul juttu lõpetama ja loodame, kui mitte aegsamalt, tulewa nelipühi kolmandamal pääwal Juhani ja Liisu pulmas jälle kokku saada, kui meid sinna peaks palutama. Ehk waatab mõni lugeja sinna saadik oma kuju Peterburi „Peegli piltide“ sees ja tunnistab mulle, kas peegli näitus tema nänga ühte sünnib, ehk wõõrik näitab? — Maalijaid ja kujutegijaid on palju, seal ei tohi imeks panna, kui mõne maali kohta ühte Ladina keele sõna tohitataks panna, mis meie Eestikeele ei usalda ümber kirjutada, aga kus sees selleşt räägitakse, mis 7. lehe külle peal „pergli“ kõrwa on pandud. — — **Fr. M. Kr—ld.**

11928
66